

מסכת ערכין

פרק ז'

א. אין מקדישין לפניו היובל פחות משבטי שנים. ולא גואליין לאחר היובל פחות משבטה. אין מהשכין חדשים לקדש. אבל הקדש מהשכין חדשים. המקדיש את שדהו בשעת היובל, נותן בזורע חמר שעירים חמשים שקלים כסף. והוא שם נקיים עמקים עשרה טפחים או סלעים גבויים עשרה טפחים, אין גמדיים עמה. פחות מכאן, גמדיים עמה. הקדשה שתים או שלוש שנים לפניו היובל, נותן סלע וגנדיון לשנה. אם אמר הריני נותן דבר שנה בשנה, אין שומעין לו, אלא נותן את כלו כאחד:

ב. אחד הבעלים, ואחד כל האדם. מה בין הבעלים לבין כל האדם, אלא שהבעלים נותנים חמש, וכל אדם אינו נותן חמש:

ג. הקדשה וגאה, אינה יודאה מיד ביוועל. גאה בנו, יודאה לאביו ביוועל. גאה אחר או אחד מן הקרובים וגאה מידו, אינה יודאה מיד ביוועל. גאה אחד מן הכהנים והרוי היא פחות ידו, לא יודאה מיד ביוועל.

יאמר הוויל והיא יוצאה לכְהַנִּים בַּיּוֹבֵל וְבָרִי הִיא פְּתַח תְּזִידִי, ברִי
הִיא שְׁלִי, אֲלֹא יָצָא לְכָל אֶחָיו הַכְּהַנִּים:

ד. הגיע היובל ולא נגאלה, הכהנים נכנסים לתוכה ונותנים את דמייה, דברי רבבי יהודה. רבבי שמעון אומר, נכנסין, אבל לא נותנים. רבבי אליעזר אומר, לא נכנסין ולא נותנים, אלא נקראת שדה רטושים, עד היובל השני. הגיע היובל השני ולא נגאלה, נקראת רטושי רטושין עד היובל השלישי. לעוזם אין הכהנים נכנסין לתוכה, עד שיגאננה אחר:

ה. הלוקע שדה מאביו, מה אביו ואחר כה הקדישה, ברוי היא כשדה אחזה. הקדישה ואחר כה מה אביו, ברוי היא כשדה מקנה, דברי רבבי מאיר. ורבבי יהודה ורבבי שמעון אמרים, כשדה אחזה, שנאמר (ויקרא כז), ואם את שדה מקנתו אסור לא משדה אחיזתו, שדה שאין ראייה להיות שדה אחזה, יוצאה זו, שהיא ראייה להיות שדה אחזה. שדה מקנה אינה יוצאה לכְהַנִּים בַּיּוֹבֵל, שאין אדם מקדיש דבר שאיןו שלו. כהנים ולויים מקדישים לעוזם, וגואליין לעוזם, בין לפניהם היובל, בין לאחר היובל: